

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

nr. 242.736 van 23 oktober 2018

in de zaak A. 222.214/XII-8380

In zake:

1. de NV JOST & CIE
2. Christian BOUILLE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Alain Franken
kantoor houdend te 4000 Luik
Boulevard de la Sauvenière 91
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
woonplaats kiezend bij het agentschap Wegen en Verkeer
Koning Albert II-laan 20//4
1000 Brussel

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 mei 2017, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Vlaamse Gewest van 20 maart 2017 waarbij aan Christian Bouille een administratieve geldboete van 1.500 euro wordt opgelegd wegens inbreuk op het verbod om het wegdek te beschadigen door overlading van een voertuig en de nv Jost & Cie burgerrechtelijk aansprakelijk wordt gesteld voor de betaling van deze geldboete.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Thomas Maes heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 juni 2018.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Wouter Moonen, die *loco* advocaat Alain Franken verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

Auditeur Thomas Maes heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 19 januari 2016 wordt een vrachtwagen met oplegger, bestuurd door de tweede verzoekende partij, werknemer van de eerste verzoekende partij, door de wegeninspectie gecontroleerd op de ringweg R4 te Zelzate. Bij weging van het voertuig wordt vastgesteld dat de trekker overladen is op de tweede as met 1.793 kg. Er wordt proces-verbaal opgesteld wegens inbreuk op artikel 3, eerste en tweede lid, van het decreet van 3 mei 2013 ‘betreffende de bescherming

van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport' (hierna: het decreet bijzonder wegtransport).

3.2. Op 22 februari 2016 wordt het proces-verbaal bezorgd aan de procureur des Konings te Gent met het verzoek om overeenkomstig artikel 17, § 3, van het decreet bijzonder wegtransport binnen een termijn van 60 dagen mee te delen welk gevolg aan de zaak zal worden gegeven. Op 3 maart 2016 beslist de procureur des Konings om geen vervolging in te stellen.

3.3. Op 4 mei 2016 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de tweede verzoekende partij een administratieve geldboete van 1.500 euro op te leggen en de eerste verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van deze administratieve geldboete.

3.4. Op 12 mei 2016 tekenen de verzoekende partijen bezwaar aan tegen die beslissing.

Op 13 oktober 2016 heeft een hoorzitting plaats.

Op 9 november 2016 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de tweede verzoekende partij een administratieve geldboete van 1.500 euro op te leggen en de eerste verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van deze administratieve geldboete.

3.5. Op 24 november 2016 stellen de verzoekende partijen tegen die beslissing beroep in bij de Vlaamse regering.

Op 11 januari 2017 heeft een hoorzitting in beroep plaats.

Op 20 maart 2017 beslist de administrateur-generaal van het agentschap Wegen en Verkeer aan de tweede verzoekende partij een administratieve geldboete van 1.500 euro op te leggen en de eerste verzoekende partij

burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van deze administratieve geldboete. Die beslissing wordt dezelfde dag met een aangetekende brief aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Rechtspleging

4. Met een op 6 juni 2018 ter post aangetekend verzonden brief hebben de verzoekende partijen een “nota” ingediend.

De mogelijkheid tot het indienen van een dergelijke nota is niet voorzien in de procedure.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

5.1. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel de verjaring van de strafvordering aan. Zij wijzen erop dat de inbreuk die de verzoekende partijen wordt verweten een overtreding betreft. Artikel 68 van de wet van 16 maart 1968 bepaalt dat de verjaringstermijn voor een verkeersovertreding hoogstens een jaar bedraagt. De feiten zijn gebeurd op 19 januari 2016. Ze zijn dus ondertussen verjaard. De verwerende partij beweert dat het om een wanbedrijf zou gaan zodat de verjaringstermijn vijf jaar zou bedragen. Zij verliest daarbij uit het oog dat artikel 68 van de wet van 16 maart 1968 bepaalt dat de verjaringstermijn voor verkeersovertredingen vastgesteld door de wegpolitie een jaar bedraagt, hetgeen ook geldt voor een overladingsovertreding. Het feit dat een administratieve geldboete wordt opgelegd, heeft niet tot gevolg dat een overtreding wordt omgevormd tot een wanbedrijf. Een andere redenering zou erop neerkomen dat het beginsel dat alle Belgen gelijk zijn voor de wet wordt geschonden aangezien in dat

geval de verjaringstermijn zou afhangen van de eventuele seponering van een strafdossier.

5.2. In de memorie van wederantwoord wijzen de verzoekende partijen erop dat de verwerende partij hun argumentatie niet betwist.

Beoordeling

5.3. In verscheidene arresten, onder meer ook in arresten waarbij de eerste verzoekende partij reeds was betrokken, nr. 239.903 van 17 november 2017 en nr. 241.358 van 2 mei 2018, werd een bijna woordelijk identiek middel door de Raad van State reeds beoordeeld en verworpen. De Raad van State herhaalt dat de in het geding zijnde zaken een inbreuk betreffen op artikel 3, tweede lid, van het decreet bijzonder wegtransport en dat artikel 68 van de wet van 16 maart 1968 ‘betreffende de politie over het wegverkeer’ te dezen aldus niet van toepassing is. Artikel 14, § 2, van het decreet bijzonder wegtransport, bepaalt de straffen voor een inbreuk op artikel 3, tweede lid, van hetzelfde decreet. Het gaat om correctionele straffen. Bijgevolg dient de inbreuk op deze bepaling als een wanbedrijf te worden beschouwd. Derhalve gelden in beginsel de gemeenrechtelijke verjaringstermijnen. Overeenkomstig artikel 21, eerste lid, 4°, van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering is de verjaringstermijn van een wanbedrijf in beginsel vijf jaar.

Er blijkt niet dat deze termijn te dezen miskend zou zijn geworden bij het opleggen van de bestreden administratieve geldboete. In die mate is het middel niet gegrond.

Voorts brengt de toepasselijke verjaringstermijn geen schending van het gelijkheidsbeginsel met zich mee. Of de inbreuk nu door een strafrechter of door de verwerende partij wordt afgehandeld, de verjaringstermijn is in beide gevallen immers vijf jaar.

5.4. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

5.5. De verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift in het tweede middel aan dat de redelijke termijn werd overschreden. De overtreding werd op 19 januari 2016 vastgesteld en de bestreden beslissing genomen op 20 maart 2017, meer dan een jaar na de feiten. Het gaat om een gewoon overladingsdossier en de verzoekende partijen hebben geen enkel vertragingsmanoeuvre gebruikt. De redelijke termijn zal alleszins volgens hen zijn overschreden wanneer de Raad van State uitspraak doet.

5.6. In de memorie van wederantwoord betogen de verzoekende partijen dat de verwerende partij zich achter het decreet tracht te verschuilen om “een uiterst lange termijn” te rechtvaardigen. De hele duur van de rechtspleging dient in aanmerking te worden genomen, met inbegrip van het beroep bij de Raad van State.

Beoordeling

5.7. Dit middel werd ook al meermaals in hoegenaamd identieke bewoordingen in andere beroepen tot nietigverklaring aangevoerd, bijvoorbeeld in de zaak die aanleiding gaf tot het reeds vermelde arrest nr. 239.903 van 17 november 2017. Om dezelfde redenen, die hierna worden herhaald, verwerpt de Raad van State opnieuw dit middel.

5.8.1. Wat de redelijke termijn betreft voor het opleggen van de administratieve boete in de bestuurlijke procedure, moet worden opgemerkt dat het decreet bijzonder wegtransport vervaltermijnen oplegt en dat ze in de huidige zaak blijken te zijn gerespecteerd. Er is, zeker nu de decretale regeling korte vervaltermijnen instelt die het bestuur niet toelaat te dralen, geen reden om te onderzoeken of de wegeninspecteur-controleur en de minister binnen die termijnen

waarover zij beschikten en die zij naleefden, voldoende diligent hebben gehandeld en de redelijke termijn hebben overschreden. De verzoekende partijen betogen overigens ook niet dat reeds in de bestuurlijke procedure de redelijke termijn zou zijn overschreden.

5.8.2. Tegen de eindbeslissing in de bestuurlijke procedure, die dateert van 20 maart 2017 werd door de verzoekende partijen een annulatieberoep bij de Raad van State ingesteld op 18 mei 2017, met twaalf middelen, waaronder er een aantal verschillende onderdelen bevatten.

Voor zover het middel niet de overschrijding van de redelijke termijn door de bestreden beslissing betreft, en enkel de voormelde procedure voor de Raad van State, is het niet ontvankelijk, alleen al omdat het aldus geen onwettigheid betreft die tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

De Raad van State bezit ten slotte hoe dan ook geen rechtsmacht om artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering toe te passen.

5.9. Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

5.10. De verzoekende partijen voeren in een derde middel de schending aan van “artikel 6.3.A van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en van de Fundamentele Vrijheden – schending van de rechten van verdediging”.

In een eerste onderdeel wijzen zij erop dat zij niet in een taal die zij begrijpen op de hoogte werden gesteld van de feiten die hen ten laste werden gelegd. De vaststelling van de overtreding werd enkel in het Nederlands opgesteld.

Bovendien was ook de brief waarbij een administratieve geldboete werd opgelegd en waarin de rechtsmiddelen tegen die beslissing werden vermeld enkel in het Nederlands opgesteld.

Voorts wijzen de verzoekende partijen erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in een arrest van 14 oktober 2014 heeft geoordeeld dat artikel 6 EVRM voorziet in het recht op gratis bijstand van een tolk, niet enkel voor mondelinge verklaringen ter zitting maar ook voor de geschreven stukken van het voorbereidend onderzoek. De verzoekende partijen hadden bijstand van een tolk moeten krijgen en het strafdossier had moeten worden vertaald. Geen van beide is te dezen het geval geweest hoewel de verzoekende partijen werden vertegenwoordigd door een afgevaardigde. De verzoekende partijen verwijzen naar een verklaring overeenkomstig artikel 961/1 van het Gerechtelijk Wetboek die zij bij het verzoekschrift hebben gevoegd. Ten slotte wijzen de verzoekende partijen op artikel 320 van het Wetboek van Strafvordering, dat bepaalt dat de beklaagde het laatste woord dient te hebben, hetgeen niet is geschied in dit geval.

In een tweede onderdeel betogen de verzoekende partijen dat de huidige vervolging wordt gevoerd op grond van het eerste verhoor van de vrachtwagenbestuurder. De procedure is niet regelmatig verlopen omdat de vrachtwagenbestuurder niet de mogelijkheid had om zich bij het eerste verhoor door een advocaat te laten bijstaan. Zij verwijzen hierbij naar het arrest van het EHRM van 27 november 2008 in de zaak *Salduz/Turkije*, naar de wijziging van het Wetboek van Strafvordering door de wet van 13 augustus 2011 en naar het arrest nr. 7/2013 van 14 februari 2013 van het Grondwettelijk Hof, dat oordeelde dat ook bij verkeersovertredingen deze mogelijkheid moet worden geboden voordat de verbalisanten een eerste verhoor afnemen. Te dezen is het gebrek aan voorafgaand overleg met een advocaat des te nadeliger aangezien het dossier niet het verhoor van de vrachtwagenbestuurder bevat. De verbalisanten verduidelijken niet of ze een vragenlijst aan de vrachtwagenbestuurder hebben bezorgd. De “wet van 27 november 2016” heeft de draagwijdte van de vorige *Salduz*-wet vergroot, deze

maakt de bijstand van een advocaat mogelijk wanneer iemand niet wordt aangehouden, maar wel verdacht van een overtreding die een gevangenisstraf tot gevolg kan hebben. Dat is bij een overloadingsovertreding het geval. Zij betwisten dat de bijstand van een advocaat niet noodzakelijk zou zijn bij het invullen van een schriftelijke verklaring; zelfs voor het invullen van een vragenlijst kan de aanwezigheid van een advocaat noodzakelijk zijn.

5.11. In de memorie van wederantwoord betogen de verzoekende partijen, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat het feit dat zij werden bijgestaan door een advocaat tijdens de hoorzitting er niet toe doet; het verdrag maakt geen onderscheid tussen een beklaagde die alleen is op de zitting en een beklaagde die wordt bijgestaan door een advocaat. Er werd nooit gevraagd dat het debat in het Frans zou plaatsvinden, maar enkel dat er een tolk aanwezig zou zijn. Artikel 22 van de wet van 15 juni 1935 ‘op het gebruik der talen in gerechtszaken’ bepaalt dat de in verdenking gestelde die één van de landstalen niet begrijpt, mag vragen dat bij het dossier een vertaling, in de taal die hij begrijpt, wordt gevoegd van de processen-verbaal, van de verklaringen van getuigen of aanklagers en van de expertiseverslagen, die opgesteld werden in een andere landstaal. Voorts verwijzen de verzoekende partijen naar de richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 oktober 2010 ‘betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures’. Ten slotte wijzen de verzoekende partijen erop dat een tegenovergestelde redenering zou neerkomen op een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien de procedurele waarborgen niet dezelfde zouden zijn naargelang de overtreder voor een bestuursrechtcollege of voor een rechterlijke instantie zou worden gebracht.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, wijzen de verzoekende partijen erop dat het niet is vereist dat de verbalisanten tot aanhouding zouden kunnen overgaan, het volstaat dat de overtreding een gevangenisstraf tot gevolg kan hebben, wat het geval is.

Beoordeling

Wat het recht op bijstand van een tolk betreft

5.12. De Raad van State heeft reeds meermaals over de grieven aangevoerd in het eerste middelonderdeel geoordeeld, overigens eveneens in arresten waarbij de eerste verzoekende partij was betrokken, zoals het reeds naar verwezen arrest van de Raad van State, nr. 239.903 van 17 november 2017 – naar het voormelde arrest werd ook reeds verwezen in het arrest nr. 241.358 van 2 mei 2018, ook inzake de eerste verzoekende partij – waarin hetzelfde middelonderdeel werd verworpen op grond van de volgende overwegingen:

“Niet betwist wordt dat de administratieve geldboetes die wegens inbreuken op het decreet bijzonder wegtransport door de verwerende partij kunnen worden opgelegd een strafrechtelijk karakter hebben in de zin van het voormelde artikel, zodat de rechtzoekende aan wie ze worden opgelegd aanspraak moet kunnen maken op de waarborg vervat in deze verdragsbepaling.

Artikel 6, lid 3, a), EVRM, verleent de strafrechtelijk vervolgte persoon evenwel niet het recht om de taal van de rechtspleging te kiezen. Met toepassing van artikel 11 van de wet van 15 juni 1935 ‘op het gebruik der talen in gerechtszaken’ (hierna: de taalwet in gerechtszaken), worden de processen-verbaal betreffende de opsporing en vaststelling van misdrijven in het Nederlandse taalgebied in het Nederlands gesteld. Voorts dient de verwerende partij, in overeenstemming met artikel 36 van de Gewone Wet van 9 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (hierna: GWHI), de zaak in het Nederlands te behandelen. De beslissingen van de wegeninspecteur-controleur en de minister dienden bijgevolg in het Nederlands te worden opgesteld.

Uit artikel 6, lid 3, a), EVRM volgt wel dat de verplichting om de betrokkene in een taal die hij verstaat in kennis te stellen van de hem ten laste gelegde feiten en de juridische omschrijving ervan, moet worden nageleefd door de administratieve overheden die een administratieve sanctie opleggen. De rechter beoordeelt of de overtreder op de hoogte werd gebracht van de feiten die hem worden verweten in een taal die hij voldoende verstond opdat zijn recht van verdediging in acht zou zijn genomen. De overtreder moet zichzelf kunnen verdedigen en in het bijzonder de mogelijkheid hebben om de rechter zijn versie van de feiten voor te leggen. De beoordeling van het voorgaande dient bijgevolg te gebeuren in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak, waarbij onder meer de complexiteit van de inbreuk of het dossier en de talenkennis van de overtreder een primordiale rol spelen. De mate waarin een

gedetailleerde kennis van de in de procedure gehanteerde voertaal is vereist, neemt dan ook toe naarmate de inbreuk of het dossier complexer wordt.

Dit geldt eveneens voor de vraag of een rechtspleging zonder bijstand van een tolk, de uitoefening van de rechten van verdediging van de overtreder heeft miskend. Anders dan de verzoekende partij te dezen veronderstelt, gaat artikel 6, lid 3, e), EVRM blijkens de rechtspraak van het Europees hof voor de Rechten van de Mens niet zo ver dat deze bepaling een vertaling vereist van elk schriftelijk bewijsstuk of van elk officieel stuk van het dossier. In dit opzicht heeft het Hof er op gewezen dat de betrokken bepaling verwijst naar de bijstand van een tolk en niet van een vertaler (EHRM 4 november 2010, nr. 22575/08, *Katritsch t. Frankrijk*, nr. 41 en 43; EHRM 6 juli 2009, nr. 16084/90, *Protopapa t. Turkije* nr. 80 en E.H.R.M. 18 oktober 2006, nr. 18114/02, *Hermi t. Italië*, nr. 70) en dat de uitoefening van het voormelde recht op vertolking veronderstelt dat de betrokkene aanwezig is op de zitting (EHRM 14 februari 2017, nr. 30749/12, *Hokkeling t. Nederland*).

[...] Te dezen dient te worden vastgesteld dat de betrokken inbreuk een relatief eenvoudige inbreuk betreft waarvoor duidelijk bewijsmateriaal bestaat –dat wordt vergaard met gebruik van een asweger– en waaraan eenvoudige feiten –de overlading– ten grondslag liggen. De inbreuk geeft evenmin aanleiding tot een omvangrijk of ingewikkeld dossier. Het feit dat de verzoekende partij in de voorliggende zaak vele middelen aanvoert doet niet anders oordelen.

De verzoekende partij maakt noch in het verzoekschrift, noch in de toelichtende memorie en de laatste memorie geloofwaardig dat zij de draagwijdte van de haar ten laste gelegde feiten, die, het weze herhaald, te dezen van zeer eenvoudige aard zijn –de strafbare gedraging bestaat uit het besturen van een overladen voertuig– niet zou hebben begrepen. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op behoorlijke wijze haar verdediging op zich heeft genomen tijdens de bestuurlijke procedure en in de taal van haar keuze haar standpunt over de feiten heeft kunnen doen gelden en deze heeft kunnen betwisten. Op de hoorzitting heeft zij ook haar standpunt kunnen doen gelden in de taal van haar keuze en uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanwezige ambtenaar dat relaas goed heeft begrepen. Schriftelijke conclusies werden in het Frans neergelegd en er blijkt niet dat haar vertegenwoordiger of haar advocaat deze niet heeft mogen toelichten in het Frans. Aldus blijkt niet dat of hoe de verzoekende partij zou zijn benadeeld door de afwezigheid van een tolk op de hoorzitting.

De verwijzing naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 14 oktober 2014 leidt niet tot een ander besluit. Dat arrest betreft hier geen vergelijkbare eenvoudige verkeersinbreuk, maar [...] een ongeletterd persoon die in Turkije werd vervolgd omwille van terroristische activiteiten. De Raad van State ziet niet in hoe de bevindingen inzake de toepassing van artikel 6 EVRM in een dergelijke context ook op huidig geval van toepassing zouden zijn.”

De Raad van State ziet geen grond om in deze zaak tot een ander besluit te komen en valt deze overwegingen dan ook opnieuw in het geheel bij. Voor zover de eerste verzoekende partij in deze zaak nog stelt dat de door haar op de hoorzitting afgevaardigde persoon geen Nederlands verstond, en bijgevolg nood zou hebben gehad aan de bijstand van een tolk op de hoorzitting, stelt de Raad nog vast dat zij deel uitmaakt van de Jost Group, een grootschalige transportonderneming die ook in het Vlaamse Gewest aanzienlijke commerciële activiteiten ontwikkelt en aldus mag worden geacht het Nederlands te beheersen of minstens te beschikken over medewerkers die het Nederlands beheersen.

5.13. Waar de verzoekende partijen in het eerste middelonderdeel in het verzoekschrift nog verwijzen naar artikel 320 van het Wetboek van Strafvordering, kan worden volstaan met de vaststelling dat deze bepaling de specifieke rechtspleging voor het Hof van Assisen betreft.

Wat de diverse in de memorie van wederantwoord ingeroepen rechtsnormen betreft, kan het volgende worden opgemerkt. Artikel 22 van de wet van 15 juni 1935 ‘op het gebruik der talen in gerechtszaken’, is reeds op het eerste gezicht niet van toepassing op de bestuurlijke procedure gevoerd voor de verwerende partij op grond van het decreet bijzonder wegtransport. Dit nog daargelaten het gegeven dat deze bepaling voor het eerst in de memorie van wederantwoord – en dus niet tijdig – wordt ingeroepen. De verwijzing naar de richtlijn 2010/64/EU is eveneens niet tijdig in het debat gebracht. De verzoekende partijen laten bovendien na om een specifieke bepaling uit die richtlijn aan te voeren en uiteen te zetten waarom er volgens hen is voldaan aan de voorwaarden opdat de bepalingen van een richtlijn directe werking zouden hebben. De aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient eveneens als niet tijdig te worden verworpen.

Wat de bijstand van een advocaat betreft

5.14. In het tweede middelonderdeel klagen de verzoekende partijen aan dat de vrachtwagenbestuurder niet de mogelijkheid werd geboden om zich bij het eerste verhoor door een advocaat te laten bijstaan.

5.15. Ook over dit middelonderdeel heeft de Raad van State zich reeds meermaals uitgesproken. In het meer vermelde arrest van de Raad van State, nr. 239.903 van 17 november 2017 – en herhaald wordt dat naar het voormelde arrest ook reeds werd verwezen in het arrest nr. 241.358 van 2 mei 2018, telkens inzake transportondernemingen die tot dezelfde groep behoren als de eerste verzoekende partij – werd hetzelfde middelonderdeel verworpen op grond van de volgende overwegingen:

“Niet elke ondervraging van een persoon, waarbij inlichtingen en bewijselementen worden verzameld die op het bestaan van een misdrijf zouden kunnen wijzen, mag worden beschouwd als een ‘verhoor’.

In het arrest van het Grondwettelijk Hof van 14 februari 2013 waar de verzoekende partij herhaaldelijk naar verwijst, wordt aldus juist gesteld dat in de voorbereidende werken van de wet van 13 augustus 2011 ‘tot wijziging van het Wetboek van strafvordering en van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis’, die ertoe strekt aan elkeen die wordt verhoord en aan elkeen wiens vrijheid wordt benomen rechten te verlenen, waaronder het recht om een advocaat te raadplegen en door hem te worden bijgestaan, een aantal situaties worden vermeld die niet overeenstemmen met de definitie van het verhoor, zoals het verzamelen van inlichtingen op de plaats van het delict tijdens de eerste fase van het onderzoek, de spontane mededelingen, de antwoorden op een schriftelijke vragenlijst waarin beperkte informatie wordt gevraagd of de verklaringen in het kader van een administratief onderzoek (GwH 14 februari 2013, nr. 7/2013. B.5.5).

De Raad van State verwijst voorts naar het arrest Zaichenko waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande een verhoor zonder bijstand van een advocaat tijdens een wegcontrole tot de niet-schending van artikel 6, lid 3, c), EVRM besloot. Volgens het Hof wezen de omstandigheden van de zaak niet op een noemenswaardige beperking van de vrijheid van handelen van de betrokken persoon van die aard dat de bijstand van een advocaat vanaf dat ogenblik vereist zou zijn. Het Hof wijst ook op de eerder beperkte rol van de verbalisanten en stelt vast dat het strafonderzoek pas werd geopend na de toezending van het verslag of het proces-verbaal van de verbalisanten aan de bevoegde overheid. Deze

vaststellingen gaan ook op voor de voorliggende wegcontrole waarbij het voertuig wordt gewogen door de asweger en waarna de vrachtwagenbestuurder vervolgens mag beschikken en zijn rit met zijn voertuig mag verder zetten.

Het tweede onderdeel van het tweede middel wordt verworpen.”

De verzoekende partijen dragen ook te dezen geen concrete elementen aan die er zouden toe nopen anders te oordelen dan in de voormelde zaak. De Raad van State valt bijgevolg deze overwegingen ook in deze zaak in het geheel bij.

5.16. De verzoekende partijen verwijzen nog naar “de wet van 27 november 2016”. Zij bedoelen met die onvolledige en onnauwkeurige verwijzing klaarblijkelijk de wet van 21 november 2016 ‘betreffende bepaalde rechten van personen die worden verhoord’. De inbreuk die heeft geleid tot het opleggen van een administratieve geldboete met de bestreden beslissing werd vastgesteld op 19 januari 2016, terwijl de wet van 21 november 2016 pas op 27 november 2016 in werking is getreden. Daargelaten dat deze wet dus onmogelijk van toepassing kon zijn geweest ten tijde van de vaststelling van de inbreuk, kan nog het volgende worden opgemerkt. Er dient te worden vastgesteld dat deze wet de rechten betreft van personen die worden verhoord, er blijkt evenwel niet dat er te dezen sprake zou zijn geweest van een verhoor, laat staan een verhoor dat onder het toepassingsgebied valt van de wet van 21 november 2016. In de parlementaire voorbereiding van die wet (*Parl.St.* Kamer 2015-16, nr. 2030/1, 36-37) wordt immers opgemerkt dat deze wet, die de omzetting vormt van de richtlijn 2013/48/EU, niet beoogt om een definitie van “verhoor” te geven, dat de invulling van de notie “verhoor” aan de rechtspraak wordt overgelaten, maar dat in de voornoemde richtlijn wel wordt vermeld dat alleszins het volgende niet als een verhoor kan worden aangemerkt:

“de eerste ondervraging, door de politie of een andere rechtshandhavingsautoriteit, waarvan het doel bestaat uit het identificeren van de betrokkenen, het controleren op wapenbezit of andere gelijkaardige veiligheidskwesties, dan wel het nagaan of een onderzoek moet worden ingesteld, bijvoorbeeld tijdens controles langs de weg, of tijdens

regelmatige steekproefsgewijze controles wanneer de identiteit van een verdachte of beklaagde nog niet is vastgesteld.”

Aldus blijken de vaststellingen gedaan op 19 januari 2016 noch *ratione temporis*, noch *ratione materiae* onder de wet van 21 november 2016 te vallen.

5.17. Ten slotte blijkt dat het EHRM, tweede afdeling, met een beslissing van 19 december 2017, een verzoekschrift, ingediend door de raadsman van de verzoekende partijen in een soortgelijke zaak met een hoegenaamd identiek middel als onontvankelijk heeft afgewezen, zowel wat de aangevoerde schending van artikel 6, § 3, a) en e), van het EVRM (eerste onderdeel), als wat de aangevoerde schending van artikel 6, § 3, c), van het EVRM (tweede onderdeel) betreft en dit wegens kennelijke ongegrondheid van deze middelen (Beslissing nr. 37216/17, *sa Transports Iwan Wertz contre la Belgique*, overwegingen 30-38 en 39-43).

5.18. Het derde middel wordt in zijn geheel verworpen.

D. Vierde middel

5.19. De verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift in een vierde middel machtsafwending aan.

Artikel 36 van de gewone wet van 9 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ bepaalt dat het bestuur het Nederlands dient te gebruiken. Dit betekent niet dat personen die niet in het Nederlands taalgebied gevestigd zijn het Nederlands dienen te gebruiken ten aanzien van het bestuur. Daarenboven bepaalt artikel 39 van deze wet dat het gewest de mogelijkheid heeft om met particulieren die in een ander taalgebied wonen te corresponderen in de taal waarvan de betrokkenen gebruikmaken. Om te voldoen aan artikel 6, lid 3, a), EVRM, had de verwerende partij dan ook met de verzoekende partijen enkel in het Frans mogen corresponderen. De verwerende partij gebruikt trouwens het Frans

om de administratieve geldboete te innen. Met deze handelwijze, die enkel tot doel heeft de overtreders te verhinderen om hun rechten van verdediging te laten gelden en op een zo gemakkelijk mogelijke manier de betaling van de boetes te verkrijgen, maakt de verwerende partij zich schuldig aan machtsafwendings.

Daarnaast is er sprake van machtsafwendings omdat de verwerende partij weigert de stukken van het dossier te vertalen, alsook de aanwezigheid van een tolk op de zitting. Het doel bestaat erin het Nederlands voor procedurele doeleinden te gebruiken en achteraf de taal van de overtreder om het bedrag van de boetes te kunnen innen.

5.20. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen hun standpunt dat de verwerende partij niet zorgt voor een vertaling van haar briefwisseling wanneer zij hier zelf geen baat bij heeft en zich zo schuldig maakt aan machtsafwendings.

Beoordeling

5.21. In verscheidene arresten, onder meer ook in de voormelde arresten nr. 239.904 en nr. 239.903 van 17 november 2017 en nr. 241.358 van 2 mei 2018, werd een bijna woordelijk identiek middel door de Raad van State reeds beoordeeld en verworpen op grond van de volgende overwegingen:

“Artikel 36 van de gewone wet van 9 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (GWHI) regelt het gebruik van de talen door de ‘diensten van de Executieven waarvan de werkring het gehele ambtsgebied van de Vlaamse Gemeenschap, van de Franse Gemeenschap of van het Waalse Gewest bestrijkt’, als volgt:

‘§ 1. Behoudens de bepalingen van § 2 gebruiken:

1° de diensten van de Vlaamse Executieve het Nederlands als bestuurstaal;
2° de diensten van de Franse Gemeenschapsexecutieve en die van de Waalse Gewestsexecutieve, het Frans als bestuurstaal.

§ 2. Met betrekking tot de gemeenten met een speciale taalregeling uit hun ambtsgebied, is op de in § 1 bedoelde diensten de taalregeling van toepassing die door de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken is opgelegd aan de plaatselijke diensten van die gemeenten, voor de berichten, mededelingen en formulieren die bestemd

zijn voor het publiek, voor de betrekkingen met particulieren en voor het opstellen van akten, getuigschriften, verklaringen en vergunningen.

Voor hun betrekkingen met de openbare besturen, waarvan de zetel gevestigd is in een gemeente van het Duits taalgebied, gebruiken de diensten van de Waalse Gewestexecutieve het Duits.

§ 3. [...].’

Aangezien de verzoekende partijen niet in een gemeente met een speciale taalregeling gevestigd zijn dan wel wonen, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de Vlaamse overheid in overeenstemming met het voormelde artikel 36 het Nederlands als bestuurs taal dient te gebruiken.

In de bestreden beslissing wordt, anders dan de verzoekende partijen doen gelden, overigens niet gesteld dat personen die niet in het Nederlands taalgebied gevestigd zijn uitsluitend het Nederlands dienen te gebruiken ten aanzien van het bestuur. Zij hebben –zoals reeds vastgesteld bij de beoordeling van het tweede middel– zowel in hun conclusies als op de hoorzitting het Frans kunnen gebruiken zonder dat blijkt dat zij door het hanteren van die taal benadeeld zouden zijn geweest door de verwerende partij.

[...] Het door de verzoekende partijen ingeroepen artikel 39 GWHI luidt:

‘Op de in artikel 37 bedoelde diensten, waarvan de werkkring zowel gemeenten zonder speciale taalregeling als gemeenten met een speciale taalregeling uit eenzelfde taalgebied omvat, is, met betrekking tot de gemeenten met een speciale taalregeling, de taalregeling van toepassing die door de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken is opgelegd aan de plaatselijke diensten van die gemeenten, voor de berichten, mededelingen en formulieren die bestemd zijn voor het publiek, voor de betrekkingen met particulieren en voor het opstellen van akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen.

De diensten worden derwijze georganiseerd dat, zonder enige moeite, kan worden voldaan aan de bepalingen van het eerste lid.’

Het in deze bepaling genoemde artikel 37 luidt op zijn beurt:

‘De bepalingen van deze afdeling zijn toepasselijk op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde diensten van de Vlaamse Executieve, van de Franse Gemeenschapsexecutieve en van de Waalse Gewestexecutieve, waarvan de werkkring niet het gehele ambtsgebied van de Gemeenschap of het Gewest, al naar het geval, bestrijkt.’

Anders dan de verzoekende partijen doen gelden blijkt aldus niet uit artikel 39 dat dit de verwerende partij de mogelijkheid zou bieden om met particulieren die in een ander taalgebied wonen te corresponderen in de taal waarvan de betrokkenen gebruik maken. Dit artikel betreft immers gemeenten met een speciale taalregeling uit hetzelfde taalgebied.

Het middel berust dan ook op een onjuist juridisch uitgangspunt.

[...] Waar de verzoekende partijen in dit middel de verwerende partij machtsafwending verwijten dienen zij erop te worden gewezen dat een verzoekende partij die machtsafwending inroept het bewijs moet leveren dat de beweegredenen die het bestuur opgeeft voor een bepaalde handeling niet de werkelijke beweegredenen zijn. Een dergelijke verzoekende partij moet met andere woorden het bewijs leveren dat het bestuur met de

bestreden beslissing uitsluitend een ongeoorloofd oogmerk nastreeft. De omstandigheid dat de verwerende partij in overeenstemming met artikel 36 GWHI het Nederlands heeft gebruikt in de bestuurlijke procedure en de brief van betaling in het Frans heeft gesteld, toont dit alleszins niet aan. [...] Het derde middel wordt verworpen.”

De verzoekende partijen dragen ook te dezen geen concrete elementen aan die er zouden toe nopen anders te oordelen dan in de voormelde zaak. De Raad van State valt bijgevolg deze overwegingen ook in deze zaak in het geheel bij.

5.22. Het vierde middel wordt verworpen.

E. Vijfde middel

5.23. De verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift in een vijfde middel aan dat het strafdossier hun niet volledig werd bezorgd. De verklaring van de vrachtwagenbestuurder werd niet aan de verzoekende partijen bezorgd. Volgens de bestreden beslissing zou de vrachtwagenbestuurder hebben geweigerd een vragenlijst in te vullen, wat het ontbreken van een vragenlijst zou verklaren. Dit kan niet uit het dossier worden afgeleid.

5.24. In de memorie van wederantwoord benadrukken de verzoekende partijen dat in het strafdossier helemaal niet wordt vermeld dat de vrachtwagenbestuurder geweigerd zou hebben om deze vragenlijst in te vullen. De vrachtwagenbestuurder werd misschien op het verkeerde been gezet door de verbalisanten.

Beoordeling

5.25. In verscheidene arresten, onder meer ook in de voormelde arresten nr. 239.903 van 17 november 2017 en nr. 241.358 van 2 mei 2018, werd een bijna woordelijk identiek middel door de Raad van State reeds beoordeeld en verworpen op grond van de volgende overwegingen:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat geen vragenlijst wordt voorgelegd aan de vrachtwagenbestuurder om in te vullen wanneer deze zijn advocaat wenst te raadplegen doch deze niet kan bereiken. Dit bleek in de huidige zaak het geval te zijn en verklaart, aldus de bestreden beslissing, de afwezigheid van een ingevulde vragenlijst in dit dossier. Evenmin blijkt hij door de Wegeninspectie te zijn verhoord. Het proces-verbaal moet daar bijgevolg geen melding van maken. De vaststelling van de inbreuk berust te dezen genoegzaam op eenvoudige materiële vaststellingen verricht door middel van een asweger, waarbij het verhoor van de vrachtwagenbestuurder of het door hem laten invullen van een vragenlijst geenszins noodzakelijk is. In verband met het moreel bestanddeel van een misdrijf neemt het Hof van Cassatie in een arrest van 8 oktober 2002 (nr. 515, A.R. P01.1149.N) aan dat wanneer de wet van de delictomschrijving geen schuldvorm vermeldt de rechter de schuld kan afleiden uit het materiële feit van de overtreding, voor zover de overtreder geen ‘grond van rechtvaardiging’ of ‘schulduitsluitingsgrond’ aannemelijk maakt. Nu er dient te worden aangenomen dat er überhaupt geen vragenlijst werd overhandigd aan en ingevuld door de vrachtwagenbestuurder, blijkt niet hoe de verzoekende partij zou zijn gegriefd door het feit dat dit onbestaande document haar niet werd bezorgd. [...] Het vierde middel wordt verworpen.”

De Raad van State ziet geen grond om in deze zaak tot een ander besluit te komen en valt deze overwegingen ook in deze zaak in het geheel bij.

5.26. Het vijfde middel wordt verworpen.

F. Zesde middel

5.27. De verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift in een zesde middel de schending aan van “het beginsel van het gezag van de handelingen”. In dit middel doen zij in essentie hetzelfde gelden als in het vijfde middel. In het strafdossier zit geen enkele vragenlijst ingevuld door de vrachtwagenbestuurder; dit laat volgens hen niet toe om te beweren dat er geen enkele vragenlijst zou zijn ingevuld. Er kan niet worden uitgesloten dat de verbalisanten of de verwerende partij deze vragenlijst zou hebben verloren.

5.28. In de memorie van wederantwoord komen de verzoekende partijen niet terug op het zesde middel.

Beoordeling

5.29. In de eerste plaats kan worden verwezen naar de beoordeling van het vijfde middel. Voor het overige berust het middel op niet-gestaafde beweringen.

5.30. Het zesde middel wordt verworpen.

G. Zevende middel

5.31. De verzoekende partijen voeren in een zevende middel de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel. De ambtenaar die de boete in graad van bezwaar heeft opgelegd, beschikt niet over de vereiste objectiviteit om van het dossier kennis te nemen en heeft er zelfs belang bij dat ingestelde beroepen falen. In sommige gevallen legt deze persoon de initiële geldboete op. In andere zaken, zoals te dezen, doet deze persoon uitspraak in eerste aanleg. In andere gevallen voert deze persoon het verweer voor de Raad van State. Zij is dus betrokken in alle fasen van de procedure. Het feit dat beroep mogelijk is bij een andere ambtenaar doet aan deze vaststellingen geen afbreuk aangezien de ambtenaar bij wie het beroep wordt ingediend evenmin onpartijdig is en rekenschap dient af te leggen aan de minister. De verwerende partij ontnemt een aanleg aan de verzoekende partijen door de zaak in eerste aanleg door een partijdige ambtenaar te laten onderzoeken. De talrijke schendingen van de rechten van verdediging maken het mogelijk te beweren dat de ambtenaren van het Vlaamse Gewest niet aantonen te beschikken over de nodige onpartijdigheid om op een objectieve manier tot een besluit te komen in dit dossier. De verwerende partij is zowel rechter als partij. Het feit dat de Raad van State aan de eisen van onpartijdigheid en onafhankelijkheid voldoet, volstaat niet, aangezien de waarborgen van artikel 6 EVRM ook van toepassing moeten zijn op de procedure die de rechterlijke uitspraak voorafgaat.

5.32. In de memorie van wederantwoord betogen de verzoekende partijen dat het middel geen kritiek op het decreet uitmaakt. Niets in het decreet

verplicht de verwerende partij om dezelfde ambtenaar te belasten met de analyse van het dossier, met het opstellen van de memorie van antwoord en het voeren van de rechtspleging voor de Raad van State.

Beoordeling

5.33. In onder meer de voormelde arresten nr. 239.903 van 17 november 2017 en nr. 241.358 van 2 mei 2018, werd eenzelfde middel reeds verworpen op grond van de volgende overwegingen:

“In het vijfde middel wordt in essentie aangevoerd dat de administratieve geldboete wegens overtreding van het decreet bijzonder wegtransport niet wordt opgelegd door een onafhankelijke en onpartijdige instantie.

De wegeninspecteur-controleur en de Vlaamse minister van Openbare Werken en Mobiliteit treden bij het opleggen van een administratieve geldboete ingevolge een inbreuk op het decreet bijzonder wegtransport niet op als jurisdictioneel orgaan, maar wel als organen van het actief bestuur.

Ook organen van het actief bestuur moeten de onpartijdigheidsplicht in acht nemen, doch voor hen geldt die verplichting niet zo absoluut als voor de rechter en ze moet verenigbaar zijn met de eigen aard, meer bepaald de eigen structuur van [het] bestuur. Daarbij dient rekening te worden gehouden met de wijze waarop de bestuurlijke procedure door de decreetgever wordt geregeld.

De omstandigheid dat het Agentschap Wegen en Verkeer waartoe de wegeninspecteurs-controleurs behoren, onder de verantwoordelijkheid valt van de Vlaamse minister van Openbare Werken en Mobiliteit, is een gegeven dat eigen is aan de structuur van het bestuur en kan dienvolgens niet dienstig worden aangevoerd om de onpartijdigheid van de betrokken bestuursorganen te betwisten.

Ook al bevindt dit agentschap als instelling, zich in een ondergeschikte positie ten opzichte van de regering, zijn zowel de vaststelling van de aslasteninbreuken door wegeninspecteurs als de beslissing om een administratieve boete op te leggen wegens die inbreuken door wegeninspecteur-controleurs, eigen bevoegdheden die het decreet bijzonder wegtransport toekent aan deze ambtenaren van dit agentschap; in de uitoefening van die bevoegdheden, zijn deze structureel onafhankelijk en ontsnappen ze aan het gezag van de minister. Voorts is het eigen aan de procedure van bezwaar dat dezelfde instantie – te dezen dezelfde wegeninspecteur-controleur – het bezwaar behandelt. Te dezen regelt het decreet bijzonder wegtransport de procedure van bezwaar: binnen de dertig dagen na ontvangst van de kennisgeving van de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete, kan bezwaar worden aangetekend; in dat geval wordt de overtreder en in voorkomend geval de onderneming

binnen de vijftien dagen na het instellen van het bezwaar uitgenodigd op een hoorzitting, de overtreder en de onderneming kunnen op de hoorzitting een nota indienen, zij mogen zich laten bijstaan of vertegenwoordigen door een advocaat, van de hoorzitting wordt een verslag opgemaakt en binnen dertig dagen na de hoorzitting dient de wegeninspecteur-controleur zijn beslissing mee te delen aan de overtreder en in voorkomend geval de onderneming.

Uit de stukken die de verzoekende partij zelf voorlegt blijkt dat zij zowel in bezwaar, als in beroep schriftelijke conclusies heeft neergelegd, dat zij telkens werd uitgenodigd voor de hoorzittingen, dat tijdens de hoorzitting in beroep haar raadsman de zaak kon toelichten en alle dienstige elementen kon aanvoeren ter verdediging van zijn cliënte, waarop de minister in de bestreden beslissing uitgebreid heeft geantwoord zodat op bestuurlijk vlak de rechten van verdediging werden geëerbiedigd en het bestuur heeft doen blijken van de vereiste onafhankelijkheid en op zorgvuldige wijze heeft gehandeld. De verzoekende partij kan dus niet worden bijgevalen waar zij doet gelden dat er te dezen sprake zou zijn van ‘talrijke schendingen van de rechten van verdediging’ waaruit zou blijken dat de ambtenaren van het Vlaamse Gewest niet beschikken over de nodige onpartijdigheid om op een objectieve manier tot een besluit te komen in dit dossier.

[...] Het blijkt niet hoe de wettigheid van de bestreden beslissing zou worden aangetast door het feit dat de ambtenaar die de beslissing na bezwaar [...] heeft genomen ook in andere hoedanigheden optreedt in andere dossiers inzake inbreuken op de aslastenregelgeving.

[...] Zoals de Raad van State reeds in talrijke arresten heeft geoordeeld vereist artikel 6 EVRM niet dat de administratieve instanties die de administratieve geldboete hebben opgelegd of die kennis hebben genomen van het verzet of het beroep daartegen, aan alle vereisten van artikel 6, lid 1, EVRM moeten voldoen. Het volstaat dat tegen de eindbeslissing van de administratieve overheid een beroep openstaat bij een rechterlijke instantie met ‘volle rechtsmacht’, in de zin waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat begrip verstaat. Tegen de beslissing van de minister kon de verzoekende partij overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State. Het standpunt dat de Raad van State een rechtscollege is dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 6, lid 1, EVRM en dat reeds in talrijke arresten van de Raad van State werd aangenomen, werd tevens bevestigd door het Grondwettelijk Hof en het Hof van Cassatie (GwH, 18 februari 2016, nr. 25/2016, B.40.1 en B.40.2; Cass. 15 oktober 2009, *Arr. Cass.* 2009, 584).

De Raad van State valt ook in deze zaak deze rechtspraak bij. Aldus heeft de verzoekende partij wel degelijk de waarborgen van het EVRM kunnen genieten.

[...] Ook het vijfde middel wordt verworpen.”

De Raad van State ziet geen grond om in deze zaak tot een ander besluit te komen en valt deze overwegingen ook in deze zaak in het geheel bij.

5.34. Het zevende middel wordt verworpen.

H. Achtste middel

5.35. De verzoekende partijen doen in een achtste middel gelden dat de bestreden beslissing ontoereikend is gemotiveerd. Daarnaast beroepen zij zich op de “schending van het beginsel van het gezag van de handelingen”. Zij doen vervolgens vier kritieken gelden tegen de bestreden beslissing:

- de bewering dat er geen vragenlijst werd ingevuld, vindt geen steun in het strafdossier en is volledig uit de lucht gegrepen;
- de mening van de verwerende partij dat het rechtsmiddel inzake de wegingsbon die niet afkomstig zou zijn van de gebruikte weegschaal niet ernstig is, schendt het gelijkheidsbeginsel omdat de rechtbank van eerste aanleg te Namen in gelijkaardige omstandigheden heeft geoordeeld dat er twijfel bestaat die in het voordeel van de beklaagde dient te spelen;
- de verzoekende partijen hadden aangevoerd dat er geen enkele wachttijd werd toegekend aan de vrachtwagenbestuurder terwijl het voertuig geladen was met melk, een product dat zich kan verplaatsen en tot overlading kan leiden aan een wielas;
- de verwerende partij formuleert geen antwoord op de argumentatie dat de vrachtwagenbestuurder geen enkele mogelijkheid had om het gewicht van de lading na te gaan.

5.36. In de memorie van wederantwoord voegen de verzoekende partijen aan hun betoog toe dat in de bestreden beslissing geen antwoord wordt geformuleerd op de argumentatie met betrekking tot de partijdigheid van de ambtenaar Vanempen.

Beoordeling

5.37. De grief inzake het niet voorleggen aan de vrachtwagenbestuurder van een vragenlijst werd reeds beoordeeld bij het onderzoek van het

vijfde en het zesde middel. Er wordt naar deze beoordeling verwezen. Er blijkt daaruit evenmin een miskenning van de in het huidig middel ingeroepen formelemotiveringsplicht.

Dat de verwerende partij tot een ander oordeel komt over het middel inzake de weegbon dan de rechtbank van eerste aanleg te Namen lijkt inherent aan het feit dat het de verwerende partij toekomt om een eigen handhavingsbeleid te ontwikkelen binnen het kader van de decretale bepalingen, de beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging en vormt op zich genomen geen miskenning van het gelijkheidsbeginsel. Het vonnis waarop de verzoekende partijen hun betoog steunen, heeft bovendien betrekking op een zaak die valt onder de toepassing van het decreet van het Waalse Gewest van 19 maart 2009 ‘betreffende de instandhouding van het gewestelijke openbaar wegen- en waterwegendomein’ en niet onder het te dezen van toepassing zijnde decreet bijzonder wegtransport van het Vlaamse Gewest.

Anders dan de verzoekende partijen doen gelden, blijkt de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk te hebben geantwoord op het middel inzake de stabiliseringstijd, meer bepaald op bladzijde 7. Er blijkt aldus op dit punt evenmin een miskenning van de formelemotiveringsplicht.

Wat betreft de in de memorie van wederantwoord – en dus niet tijdig – aangevoerde grief inzake het niet antwoorden op het middel inzake de beweerde partijdigheid van Veerle Vanempten, dient te worden vastgesteld dat het middel feitelijke grondslag mist. De bestreden beslissing antwoordt op bladzijde 4 immers wel degelijk op het aangevoerde middel over de schending van het onpartijdigheidsbeginsel.

5.38. Het achtste middel wordt verworpen.

I. Negende middel

5.39. De verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift in het negende middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij achten dit beginsel geschonden doordat voor de overlading een administratieve geldboete van 1.500 euro wordt opgelegd, terwijl dergelijke inbreuken volgens de wet van 21 juni 1985 ‘betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren moeten voldoen’ met een geldboete tussen “10 BEF en 10.000 BEF” worden bestraft. Zij verwijzen naar twee vonnissen van de politierechtbank, waarbij voor een duidelijk zwaardere overlading telkens een lagere geldboete werd opgelegd. Bovendien heeft het Hof van Justitie in een arrest van 9 februari 2012 (C-210/10) geoordeeld dat sancties in verhouding moeten staan tot de feiten en effectief, ontradend en niet discriminerend moeten zijn. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing ten onrechte aangevoerd dat deze kritiek niet gericht is tegen de beslissing maar tegen het decreet. Zij verliest daarbij immers uit het oog dat zij de mogelijkheid heeft om geheel of gedeeltelijk uitstel toe te staan. De verzoekende partijen hebben in hun conclusies in eerste aanleg en in beroep uitdrukkelijk gevraagd om uitstel te verlenen, maar de verwerende partij is daar ten onrechte niet op ingegaan.

5.40. In de memorie van wederantwoord merken de verzoekende partijen nog op dat zij niet het decreet als dusdanig bekritisieren, maar wel de manier waarop dit decreet werd toegepast. Zij hebben zowel in eerste aanleg als in beroep uitdrukkelijk gevraagd om het bedrag van de boete te verlagen omdat de lading uitgevoerd werd door een derde, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de administratieve richtlijn van de verwerende partij.

Beoordeling

5.41. De Raad van State heeft reeds meermaals eenzelfde middel beoordeeld en verworpen, bijvoorbeeld in de reeds voormelde arresten nr. 239.903 van 17 november 2017 en nr. 241.358 van 2 mei 2018. De Raad van State ziet ook thans geen reden om tot een ander besluit te komen.

Om dezelfde redenen als zijn uiteengezet in voormelde arresten en die hierna worden herhaald en toegepast op de huidige zaak, wordt het middel verworpen.

5.42. Artikel 17, § 2, eerste lid, van het decreet bijzonder wegtransport bepaalt dat het tarief van de administratieve geldboete gelijk is aan de minimum geldboete overeenkomstig de overlading, zoals bepaald in artikel 14, verhoogd met de opdecimen.

De overlading bedroeg te dezen op de tweede as van de trekker 1.793 kg.

Artikel 14, § 2, van het decreet bijzonder wegtransport stelt de minimum geldboete bij een overlading met 1.500 kg tot minder dan 2.000 kg vast op 250 euro. Verhoogd met de op de voorliggende inbreuk nog van toepassing zijnde opdecimen brengt dit de administratieve geldboete op 1.500 euro.

Aldus blijkt de verwerende partij wel degelijk de minimum-geldboete te hebben opgelegd, waarbij de minister geen lager bedrag mag opleggen, tenzij er verzachtende omstandigheden zijn.

5.43. Wat het verlenen van uitstel betreft, kan worden verwezen naar verscheidene arresten, waarin de Raad van State een bijna identiek middel reeds heeft beoordeeld en verworpen, zoals bijvoorbeeld in het arrest nr. 239.901 van 17 november 2017 en de voormelde arresten nr. 239.903 en nr. 239.904 van

17 november 2017:

“Op grond van artikel 18 van het decreet bijzonder wegtransport kan de wegeninspecteur-controleur of de Vlaamse regering, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, geheel of gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de betaling van de administratieve geldboete toekennen. Het uitstel is enkel mogelijk als in de negatieve referentieperiode geen andere administratieve geldboete werd opgelegd aan de overtreder en als er geen strafrechtelijke veroordeling is geweest op grond van dit decreet.

Het komt aan de verwerende partij toe om een eigen handhavingsbeleid te ontwikkelen. Binnen het kader van de decretale bepalingen, de beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging, oordeelt de verwerende partij soeverein over het bedrag van de boete en het al dan niet in aanmerking nemen van verzachtende omstandigheden of het toekennen van uitstel.

Wanneer de overtreder verzoekt hem geheel of gedeeltelijk uitstel van betaling toe te kennen, moet uit de motivering blijken waarom op dat verzoek niet wordt ingegaan. De voorwaarde is wel dat de betrokkene specifieke redenen inroept om in zijn geval geheel of gedeeltelijk uitstel van betaling toe te staan.

Te dezen hebben de verzoekende partijen in hun conclusies in beroep in uiterst subsidiaire orde gevraagd om uitstel van de tenuitvoerlegging van de betaling van de administratieve geldboete te verlenen. In de bestreden beslissing zet de verwerende partij op bladzijde 13 expliciet de redenen uiteen waarom zij geen uitstel toekent. Aldus werd deze weigering wel degelijk formeel gemotiveerd. De in die motivering aangevoerde gronden zijn afdoende om die weigering te dragen.

Te dezen blijkt niet dat de verzoekende partijen ‘aannemelijke element[en]’ hebben aangevoerd om het uitstel toe te staan; de verwerende partij is er dan ook niet toe gehouden het ‘tegendeel te bewijzen’.

[...] In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen doen gelden volgt uit de door hen aangehaalde omzendbrief niet dat, telkens als de lading door een derde wordt uitgevoerd in afwezigheid van de vrachtwagenbestuurder, als het ware ‘automatisch’ uitstel zou moeten worden toegekend. De verzoekende partijen gaan er immers aan voorbij dat de omzendbrief MOW 2012/1 van 9 juli 2012 als algemene regel oplegt dat ‘de omstandigheden die als verzachtende omstandigheid in aanmerking kunnen worden genomen [...] restrictief [dienen] te worden toegepast. De ratio legis is niet de zware boetes systematisch te verlagen onder het wettelijk minimum. Enkel wanneer hiervoor gegronde redenen zijn kan dit gebeuren.’ Het uitgangspunt van de regelgeving is dan ook niet dat een overtreder sowieso recht heeft op de toepassing van verzachtende omstandigheden of uitstel, doch daarentegen juist dat deze enkel in uitzonderlijke omstandigheden facultatief kunnen worden toegepast. Bovendien omschrijft deze omzendbrief de situatie die eventueel als verzachtende omstandigheid in aanmerking zou kunnen worden genomen in zijn geheel als volgt:

‘het voertuig werd geladen door een derde, in afwezigheid van de chauffeur of diens werkgever, er doet zich geen overlading voor in totaliteit en de overlading is niet van die aard dat de overlading onmiddellijk merkbaar is, maar wel dusdanig dat kan worden aangenomen dat een normale, voorzichtige en redelijke chauffeur, in dezelfde feitelijke omstandigheden de overlading zou hebben opgemerkt. De administratieve geldboete kan gedeeltelijk verlaagd worden.’

Het gaat dus niet louter om het ‘laden door een derde in afwezigheid van de chauffeur’ zoals de verzoekende partijen thans willen doen uitschijnen. Ook inzake het uitstel van de administratieve geldboete stelt de omzendbrief MOW 2012/1 van 9 juli 2012 gelijkaardige restrictieve voorwaarden, waarvan de verzoekende partijen niet aantonen dat deze te dezen vervuld zouden zijn.

In dat licht volstaat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering inzake het niet verlenen van uitstel.”

De Raad van State ziet geen grond om in deze zaak tot een ander besluit te komen en valt deze overwegingen ook in deze zaak in het geheel bij.

5.44. Het negende middel wordt verworpen.

J. Tiende middel

5.45. De verzoekende partijen voeren in een tiende middel de schending aan van de regels betreffende de bewijslast in strafzaken.

De bewijslast ligt bij de verwerende partij. Het strafdossier in deze zaak is bijzonder pover en bevat geen verklaring van de vrachtwagenbestuurder zodat niet kan worden beweerd dat deze de inbreuk niet betwist. Uit het dossier blijkt niet dat de vrachtwagenbestuurder over middelen beschikte om het gewicht van de lading te kennen, noch dat deze op de hoogte was van de overlading.

In het proces-verbaal beweren de verbalisanten dat zij een asweger Supaweigh II met serienummer 90146 hebben gebruikt. Deze gegevens worden niet vermeld op de weegbon zodat niet vaststaat dat deze bon van deze machine afkomstig is. Hoewel op de weegbon het kenteken van een trekker en een

aanhangwagen wordt vermeld, hebben de verbalisanten in hun proces-verbaal niet het kenteken genoteerd zodat uit de stukken niet blijkt dat de weegbon betrekking heeft op het voertuig dat toebehoorde aan de eerste verzoekende partij. De verwerende partij beweert ten onrechte dat het bewijs dat de asweger werd getest bij het dossier werd gevoegd. Dit stuk werd pas aan de verzoekende partijen bezorgd met de beslissing na bezwaar. Uit het verslag van de metrologische dienst blijkt niet dat de asweger naar behoren zou werken. De test is bovendien anderhalf jaar oud.

5.46. In de memorie van wederantwoord wijzen de verzoekende partijen erop dat agenten van het Waalse Gewest op een andere manier te werk gaan bij het vaststellen van overladingsovertredingen en op de weegbon de gegevens vermelden van het gebruikte weegtoestel. Voorts verwijzen zij opnieuw naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Namen dat werd “bevestigd” door het Hof van Cassatie.

Beoordeling

5.47. In meerdere arresten, onder meer de meervermelde arresten nr. 239.903 van 17 november 2017 en nr. 241.358 van 2 mei 2018, heeft de Raad van State een bijna woordelijk identiek middel reeds beoordeeld en verworpen. De Raad van State ziet ook thans geen reden om tot een ander besluit te komen. Om dezelfde redenen als zijn uiteengezet in voormelde arresten en die hierna worden herhaald en toegepast op de huidige zaak, wordt het middel verworpen.

5.48. De verzoekende partijen betwisten in wezen het bestaan van het materieel bestanddeel van het misdrijf met een kritiek op de asweger en de weegbon.

Het verslag van metrologische controle werd aan de verzoekende partijen bezorgd, zo erkennen zij zelf. Anders dan de verzoekende partijen

doen gelden, blijkt dit stuk aldus het voorwerp te hebben kunnen uitmaken van tegenspraak in de procedure voor de Raad van State.

Het verslag opgesteld door de algemene directie Kwaliteit en Veiligheid, dienst Verkeer van de federale overheidsdienst Economie, K.M.O., Middenstand en Energie dient te worden geacht wel degelijk aan te tonen dat de gebruikte asweger naar behoren functioneert. Dit verslag komt immers uitdrukkelijk tot het besluit dat het betrokken toestel mag worden gebruikt “voor het bepalen van het gewicht per as en het totaalgewicht van voertuigen”.

Voorts dient te worden vastgesteld dat het proces-verbaal uitdrukkelijk melding maakt van het merk, type en serienummer van de gehanteerde asweger, welke gegevens volledig overeenstemmen met het serienummer op het verslag van de metrologische controle. De vaststellingen in het proces-verbaal stemmen overeen met de gegevens vermeld op de weegbon, zodat er geen twijfel over bestaat dat deze de resultaten bevat die met de in het proces-verbaal vermelde asweger werden vastgesteld. Bijgevolg mag de Raad van State ervan uitgaan dat de bijlage met de weegbon deel uitmaakt van het proces-verbaal.

Er is dan ook geen objectieve reden om de juistheid van de uitgevoerde weging in twijfel te trekken. Er is bovendien ook geen reden om aan te nemen dat de weegbon die als bijlage 1 bij het proces-verbaal is gevoegd, niet afkomstig zou zijn van het toestel waarvan de verbalisanten bij de controle van het voertuig hebben gebruikgemaakt.

5.49. Voorts doen de verzoekende partijen gelden dat op grond van de gegevens van het proces-verbaal niet vaststaat dat het betrokken voertuig aan de eerste verzoekende partij toebehoort.

Het middel mist op dit punt kennelijk feitelijke grondslag. Het proces-verbaal blijkt immers in zijn bijlage 2 uitdrukkelijk te vermelden: het merk, de nummerplaten van trekker en oplegger, het chassisnummer van beide bestand-

delen van het voertuig en de eigenaars ervan. Ook wordt de burgerlijk aansprakelijke van het voertuig uitdrukkelijk vermeld. Er blijkt niet dat de verwerende partij aan de hand van deze gegevens niet wettig kon achterhalen aan wie het voertuig toebehoorde en aan wie er een administratieve geldboete diende te worden opgelegd omwille van de inbreuk die met dat voertuig werd begaan.

Voor zover de verzoekende partijen zich nog beroepen op een vonnis van de correctionele rechtbank te Namen van 4 maart 2015, kan worden volstaan met een verwijzing naar de beoordeling van het achtste middel.

5.50. Het tiende middel wordt verworpen.

K. Elfde middel

5.51. De verzoekende partijen voeren in een elfde middel de schending aan van het beginsel dat alle Belgen gelijk zijn voor de wet. Zij achten het gelijkheidsbeginsel geschonden om de volgende redenen:

- zij worden berecht door een administratief rechtscollege dat hen, in tegenstelling tot een gewone strafrechtbank, het recht ontzegt om de zaak door te verwijzen naar een Franstalig rechtscollege alsook de diensten van een tolk;
- de verjaringstermijn verschilt naargelang men wordt doorverwezen naar een gewone strafrechtbank dan wel naar de verwerende partij;
- de verzoekende partijen verwijzen opnieuw naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Namen dat werd “bevestigd” door het Hof van Cassatie, waarin de beklaagde werd vrijgesproken.

5.52. In de memorie van wederantwoord betogen de verzoekende partijen dat de verwerende partij een tolk had moeten aanstellen en een vertaling van de stukken had moeten bezorgen.

Beoordeling

5.53. Het elfde middel houdt een herhaling in van grieven die door de verzoekende partijen reeds werden aangevoerd in het kader van hun overige middelen. Er kan worden verwezen naar de beoordeling van die middelen.

Het elfde middel dient bijgevolg om dezelfde redenen te worden verworpen.

L. Twaalfde middel

5.54. De verzoekende partijen bekritisieren in een twaalfde middel de weigering van de verwerende partij om gevolg te geven aan het verzoek tot uitstel. Zij verwijzen naar de omzendbrief van 9 juli 2012 en “de wet van 9 juni 1964”.

5.55. In de memorie van wederantwoord voegen de verzoekende partijen niets toe aan dit middel.

Beoordeling

5.56. Het twaalfde middel is een duplicaat van de grief inzake het niet verlenen van uitstel die reeds werd aangevoerd bij het negende middel. Er kan naar de beoordeling en de verwerping van dat middel worden verwezen.

Wat het betoog gesteund op de wet van 29 juni 1964 ‘betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie’ betreft, heeft de Raad van State reeds in het arrest nr. 239.904 van 17 november 2017, inzake de sa Jost en Pierre Drion, als volgt geoordeeld:

“[D]e wet van 29 juni 1964 ‘betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie’ [kan] te dezen niet worden toegepast –daargelaten dat deze wet de geldboetes uitgesproken door de strafgerichten van de rechterlijke macht betreft– nu het decreet bijzonder wegtransport zelf reeds in zijn artikel 18

voorziet in een specifieke regeling inzake het verlenen van uitstel van de tenuitvoerlegging van de betaling van de administratieve geldboete.”

5.57. Het twaalfde middel wordt op grond van dezelfde overwegingen verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 oktober 2018, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Dierk Verbiest